

ГЕОРГИ РАЙЧЕВ
МАТВЕЙ И ГРОЗДЕНОТО
ЗЪРНО

chitanka.info

Матвей е вече тринадесетгодишен. За някои тази възраст може да е съвсем момчешка, но за Матвея не е така. Например тази година по гроздобер баща му позволи да се качи бос в лина и да тъпче грозде наравно с възрастните мъже. Разбира се, пи и шира, колкото можа да побере ненаситното му гърло.

А когато наляха виното в седемте големи бъчви в избата, той слазяше и там кога с баща си, кога самичък ѝ все опитваше да види какво става с ширата.

Един ден баща му излезе весел от избата и заяви:

— Готово е вече! Реже езика като нож. Още малко, и съвсем ще прекипи. Чудесно винце ще имаме тази година.

Матвей чу думите на баща си и намисли сам да опита винцето. Той почака да се отдалечи баща му и бързо влезе в избата. Вътре беше тъмно като в гроб. Чуваше се само равномерно шумене и клокочене на ширата през горните отвори на бъчвите.

Матвей се поизплаши, макар че беше храбро момче. Той почака да привикнат очите му на тъмнината, приближи се до средната бъчва, подложи дълбоката глинена паница под крана и завъртя. Струята шурна, преля съда и остра възкисела миризма удари в Матвеевия нос.

Матвей затегна чепа, вдигна паницата и здравата си сръбна от резливата, малко сладниково-горчива, ала чудно вкусна течност. Поослуша се и повторно надигна паницата. Видя ѝ дъното. Но изведнъж ушите му запищяха, зави му се свят и той поиска да скочи. Същия миг някой го улови отзад за раменете, завъртя го така, че искри изскочиха от очите му, а тялото му като че ли се вдигна към тавана и тупна на земята.

Матвей напрегна сили и отвори очи смаян. Пред него стоеше някакво смешно същество, като онези от илюстрираните книжки, с издут корем, приличен на същински балон. Краката му бяха тънки, а шията — като шия на пиле. На мъничката му глава светеше лъскава тенекиена коронка.

Чудният човек държеше Матвея за рамото, изгледа го, изсмя се, смигна му с лявото си око и весело се провикна:

— Ее, Матвейчо, как си, приятелю? Падна ли ми най-сетне в ръчицата! Откога, откога те дебна аз!

Матвей се опита да извика за помощ, но гърлото му беше засъхнало. А дебелакът пак се провикна:

— Ей, дечица мои, тичайте — пипнах го най-сетне!

И същия миг момчето видя как отвред наизскачаха безброй смешни човечета, също като царя си, с издути кореми, с тънки крачета и мънички главички. Те заобиколиха Матвея и запищяха в един глас, като щурци.

— Той е! Той е! — крещеше едно и сочеше разкъсания си корем.
— Той тъпчеше в лина, той скочи върху корема ми и го спуска.

— А на мене строши левия крак!

— На мене счупи и двете ръце!

— На мене пък окото извади!

— Ами моите зъби кой ги строши — нали ей този Матвей — крещеше едно и се мъчеше да заглуши другите.

— Мирно! Тишина! — изкомандува царят. — Всичко знам. Казвайте сега как да го накажем!

— Под съд! Под съд! — закрепяха човечетата, като махаха с тъничките си ръце.

— Води го в двореца, при министрите — на смърт да го осъдят!

— Хайде! — извика дебелият цар, улови Матвея и го довлече до широката дупка, през която излазяше светлина: — Пъхай се, Матвей! Тук е дворецът ми!

Матвей се приведе, пъхна се в дупката и отведнъж се озова в огромната каца. Покрай дъсчените стени се излежаваха петима също такива дебелани. Коремите им се издигаха като балони. Щом го видяха, те замахаха с тъничките си ръце и запищяха от радост.

— Дай, дай го, царю, доведи го да му извадим душата!

Матвей едвам дишаше от страх. А царят изпъчи гордо корем и викна на Матвей:

— Видиш ли ги тези? Те са моите верни министри, те са тарторите на всички пияници по света: на ленивците, на скандалджиите, на лъжците, на крадците и на убийците.

Пръв скочи тарторът на крадците. Той пребърка Матвеевите джобове, измъкна оттам ножчето и оловената му свирка и взе да подскача от радост.

— Ох, ох, откога исках да ти ги взема! Най-сетне ги пипнах! — изкиска се той.

Царят се намръщи, блъсна крадеца и се обърна към другите дебелани.

— Ей ти, тарторе на ленивците, казвай на какво да осъдим Матвея?

— Да го обесим ей на тази греда — рече дебеланът, като посочи с крак високата греда.

— Ами ти бе, свадливко?

— В мазето да го затворим, плъховете да го изядат!

— А ти, лъжльо, какво ще кажеш?

— Да го удавим в джибрената каца — така му се пада!

— Крадльо, ти какво ще речеш?

— Да му вземем дрехите и гол да го натирием в гората.

Остана последният, тарторът на убийците. Той стоеше прав до дървената стена, намръщен и с дълга остра сабя в ръка.

— Твоят ред е, убиецо, казвай! — обърна се дебелият цар към него, но той вместо отговор подскочи към Матвея, издигна сабята си и с все сила я заби в корема му.

Матвей изрева, улови се с две ръце за корема и сети, че устата му се напълни с топла кръв. Но сети още, като че отведнъж му поолекна, лъхна го хладен ветрец и стори му се, като да дочу гласа на баща си.

— Оставете го! Оставете го! — рече той. — Щом повърна, ще му олекне. Замаяла го е отровната пара на ширата.

Матвей отвори полека едното си око и разбра, че лежи по очи във на двора, а около него стояха баща му, майка му и всички домашни.

— Еее, как е, лакомчо? — засмя се баща му, като видя, че се свестява. — Други път ще слазаш ли пак сам на гости в избата?

А Матвей само измуча и пак се улови с две ръце за корема.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.